

Arrest

nr. 201 427 van 21 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 29 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 30 mei 2017 België is binnengekomen, diende op 6 juni 2017 een asielaanvraag in. Uit een eurodac-hit blijkt dat verzoeksters vingerafdrukken werden genomen op 7 juli 2016 in Griekenland.

1.2. Op 26 oktober 2017 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven van 26 oktober 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 06/06/2017
Overdracht CGVS: 09/06/2017"*

U werd gehoord op 16 augustus 2017 van 9.20 uur tot 12 uur op het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen, in het bijzijn van een tolk die het Somali machtig is. Uw advocaat, meester Smekens loco meester Loobuyck, was gedurende het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Mogadishu. U behoort tevens tot de Abgal-clan.

In 2011 werkte uw moeder in een theehuis in Mogadishu. Haar neef, de zoon van haar zus, vroeg haar om explosieven te bewaren in haar theehuis. Nadat uw moeder werd bedreigd omdat ze dit weigerde vluchtte ze het land uit. In 2015 nam de neef van uw moeder opnieuw contact met u op via telefoon. Hij vertelde u dat hij u wou uithuwelijken aan een Al-Shabaabstrijder die in een andere provincie actief was. U weigerde. Vier dagen later kwam uw neef bij u thuis langs. Hij en twee andere mannen ontvoerden u. Ze brachten u ergens naartoe. Uiteindelijk ging u akkoord met het huwelijk. U vroeg wel of u kleren en spullen mocht halen bij u thuis. Dat werd u toegestaan. U ging naar uw huis om wat geld te nemen waarna u vervolgens naar het station ging en het openbaar vervoer nam naar de wijk Karaan, waar een familielid van u, Y., woonde. U dook bij haar onder. Diezelfde avond kwam uw neef op zoek naar u naar uw huis. In het daaropvolgende conflict werd uw broer doodgeschoten en uw vader meegenomen door de bende van uw neef. Terwijl u ondergedoken zat, besloot u te trouwen met een jongen waarmee u al even contact had. U wou dit doen voor u Mogadishu verliet. U trouwde met hem vanop afstand in het geheim. Ondertussen bleef u berichten krijgen van uw neef met verwensingen en bedreigingen, dat u nergens in Somalië veilig zou zijn. Hierop besloot u het land te verlaten. U verliet Somalië op 10 november 2015. U bleef vervolgens tot 29 mei 2017 in Griekenland, waarna u op 30 mei 2017 in België aankwam. U vroeg op 6 juni 2017 in België asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag dient u uw Somalische identiteitskaart, een medisch attest en een besnijdenisattest in.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Zo kan u nauwelijks vertellen over de contacten die u had met uw neef, die lid was van Al-Shabaab.

U verklaart dat uw neef u, na vier jaar niets van hem gehoord te hebben, u opbelde in augustus 2015 (CGVS gehoorverslag, p. 9). Hij zei u dat u met een lid van Al-Shabaab moest trouwen. U weigerde dit te doen. Gevraagd om meer in detail te vertellen wat er tijdens het telefoongesprek werd gezegd antwoordt u: 'Ik wil u uithuwelijken met een man van Al-Shabaab, hij is een leider, het is ook een collega van mij, een vriend, ik wil dat u naar mij luistert en dat u met hem trouwt.' (CGVS, p. 9). Wanneer u verder wordt aangespoord om te vertellen wat vervolgens werd gezegd zegt u dat uw neef kwaad werd omdat u weigerde en dat er een discussie ontstond (CGVS, p. 9). Opnieuw moet u worden gevraagd gedetailleerder te vertellen over de discussie. U verklaart dat u zei dat u niet wou trouwen met die man, dat u al iemand anders had, en dat u geen tijd had voor zo'n zaken aangezien u al werk genoeg had (CGVS, p. 9). Er dient opgemerkt te worden dat u niet veel details kunt geven over de het gesprek dat u had met uw neef. U had hem immers vier jaar niet gehoord, bovendien was het uw neef die ervoor gezorgd had dat u moeder in 2011 moest vluchten. Bijgevolg is het bijzonder vreemd dat volgens u uw neef aan de telefoon direct het gesprek opent door te zeggen dat u met een andere man moet trouwen en dat u daarop direct weigert, zonder meer details.

Wanneer uw neef u vervolgens nog belt neemt u nooit op. U krijgt ook sms-berichten van hem. Gevraagd wat in deze berichten stond kunt u enkel zeggen dat er in stond dat u gelogen had en dat men u overal zou vinden om u te straffen (CGVS, p. 14).

U weet ook niet waarom uw neef u zou uitkiezen, na vier jaar geen contact te hebben gehad, om met de strijder te trouwen. Het enige wat u kunt bedenken is dat u jong was (CGVS, p. 13).

Na uw ontvoering hebt u echter gesproken met uw neef. Het is vreemd dat u hier niet naar zou gevraagd hebben of dat uw neef u hier niet meer over zou verteld hebben.

Ten tweede zijn uw verklaringen met betrekking tot uw ontvoering minimaal en ondoorleefd.

Over uw ontvoering zegt u dat uw neef binnen kwam zonder dat u het wist, voor u kwam staan, u begon te schoppen en slaan en een pistool tegen uw hoofd plaatste. Uw armen werden vastgebonden en zo moest u mee naar buiten. Ondertussen zei hij tegen u dat u het verdiende wat er met u gebeurde (CGVS, p. 10). Later in het gehoor wordt u nogmaals gevraagd om in detail uw ontvoering uit de doeken te doen vanaf het begin. Opnieuw blijft u echter vaag. U zegt dat u werd overvallen, geslagen met een kabel, vastgebonden, en dat er een pistool op uw hoofd werd gezet terwijl u werd bedreigd. Vervolgens springt u in uw verhaal direct naar het moment waarop u in uw gevangenis aankomt. Daar waren nog twee andere mannen. Daar zei uw neef u dat u met die man moest trouwen of dat u ging gedood worden. U ging akkoord (CGVS, p. 16). Meer details kunt u niet vertellen over uw ontvoering alhoewel u dit tijdens het gehoor twee maal gevraagd werd. Nochtans kan verwacht worden dat u wel wat meer zou kunnen vertellen over een dergelijk ingrijpende gebeurtenis, die bovendien een kernelement is in uw vluchtverhaal.

U verklaart dat u vervolgens toestemming kreeg van uw ontvoerders om alleen terug naar uw huis te gaan en spullen op te halen. Wanneer u wordt gevraagd hoe u de ontvoerders kon overtuigen u alleen te laten gaan zegt u dat u dit ook niet weet, dat u eerlijk moet zijn overgekomen (CGVS, p. 10). Wanneer u wordt aangespoord om meer te vertellen over hoe u uw ontvoerders kon overtuigen zegt u dat u gewoon een eerlijk gesprek ermee hebt gehad (CGVS, p. 13). Gevraagd wat werd gezegd tijdens dat gesprek komt u niet verder dan verklaren dat u zei dat u snel zou terugkeren (CGVS, p. 13). Gevraagd waarom uw ontvoerders het risico zouden lopen dat u zou vluchten als ze u alleen naar uw huis laten gaan zegt u opnieuw dat u dit niet weet, u zegt dat ze u enkel zeiden dat u snel moest zijn (CGVS, p. 10). Later in het gehoor wordt hier nogmaals op terug gekomen. Er wordt u verteld dat de dossierbehandelaar niet begrijpt waarom uw ontvoerders u alleen naar huis lieten gaan. U repliceert hierop dat uw neef wist dat hij u overal kon terugvinden en dat u een vrouw bent met weinig kennis die niet slim genoeg is om er vandoor te gaan (CGVS, p. 13).

U kunt tevens niet vertellen over de afspraken die u maakte met uw ontvoerders over uw terugkeer. Gevraagd naar waar u zou moeten terugkeren antwoordt u eerst dat u niet bent teruggekeerd (CGVS, p. 11). Wanneer de dossierbehandelaar verduidelijkt dat er bedoeld wordt wat u had afgesproken met uw ontvoerders zegt u dat u dezelfde weg terug moest nemen (CGVS, p. 11). Wanneer wordt gevraagd om te specificeren waar u dan naartoe moest gaan antwoordt u: 'toen ik vluchtte?' (CGVS, p. 11). Nochtans blijkt duidelijk uit de vraagstelling van de dossierbehandelaar wat bedoeld wordt. Er wordt u een vierde maal gevraagd waar precies u moest terugkeren nadat u spullen bij u thuis was gaan halen. U antwoordt: 'ik zou dus naar dezelfde plek terugkeren waar ik werd vastgehouden, vanaf daar zou ik naar een andere provincie worden gebracht om te huwen. Ze hebben niet zoveel macht in de wijk' (CGVS, p. 11). Het is duidelijk dat u naast de kwestie antwoordt. Wanneer u opnieuw wordt gevraagd waar precies die plaats was waar u werd vastgehouden en naar waar u moest terugkeren, antwoordt u dat het op het platteland was (CGVS, p. 11). Gevraagd waar precies komt u niet verder dan te verklaren dat het district heel groot is, dat er ook platteland is en dat u daarheen moest gaan (CGVS, p. 11). Logischerwijs kan echter verwacht worden dat u duidelijke instructies zou hebben gekregen van uw ontvoerders over waar u zich moest melden nadat u bij u thuis geweest was.

Het is ongeloofwaardig dat uw ontvoerders u direct na uw ontvoering weer alleen zouden laten gaan naar de plaats van de ontvoering. Het feit dat u nauwelijks iets kunt vertellen over hoe u dit bekwam, wat u zei om hen te overtuigen of welke afspraken werden gemaakt voor uw terugkeer versterkt verder uw ongeloofwaardigheid.

Ten derde is het ongeloofwaardig dat u of uw vader geen enkele beschermingsmaatregel namen nadat u wordt gecontacteerd door uw neef.

Nadat u op regelmatige basis door uw neef werd gebeld en sms-berichten ontving werd u bang en vertelde u uw vader wat er gebeurd was. Hoewel u vader volgens u erg schrok, ondernam hij niets om uw veiligheid te garanderen. Hij raadde u enkel aan uw gsm uit te zetten (CGVS, p. 17).

In de twintig dagen die zitten tussen het eerste telefoontje van uw neef en uw ontvoering hebben noch u noch uw vader iets ondernomen om de situatie op te lossen en er voor te zorgen dat uw veiligheid gegarandeerd werd. U zegt enkel dat u minder naar buiten ging (CGVS, p. 17). Het is vreemd te noemen dat u noch uw vader geen enkele poging ondernemen om uw problematische situatie te ontmijnen.

Uit het bovenstaande blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw aangehaalde vluchtredenen.

Uw ingediende documenten kunnen hieraan niets veranderen. Ten eerste hebben documenten pas waarde indien ze vergezeld zijn van geloofwaardige verklaringen wat in casu duidelijk niet het geval is. Betreffende de door u neergelegde identiteitskaart dient te worden opgemerkt dat uw herkomst uit Mogadishu in deze beslissing niet ter discussie staat.

Uw medisch attest kan evenmin iets aan bovenstaande veranderen. Uit het attest blijkt immers dat de arts zich wat dit betreft baseerde op uw verklaringen hetgeen onmogelijk als een objectieve en betrouwbare bron kan worden aanzien. Het attest is dan ook niet van aard om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Na het gehoor legde u een attest voor waaruit blijkt dat u type 3 besneden bent. U haalde tijdens het gehoor aan dat u hierdoor gezondheidsproblemen kent (CGVS, p. 19). Voor wat betreft de gevolgen die u zou ondervinden van de besnijdenis die u in het verleden hebt ondergaan, kan worden opgemerkt dat hoewel besnijdenis een bijzonder ernstige fysieke schade is die onomkeerbaar is en waarvan de fysieke of psychologische gevolgen het hele leven van de vrouw die er slachtoffer van is geweest, kunnen voortduren, vloeit het aangehaalde aanhoudende karakter voort uit de secundaire gevolgen of effecten die de verminking kunnen veroorzaken, zonder dat men echter kan oordelen dat alleen hierdoor afbreuk wordt gedaan aan een basisrecht van het individu, in dit geval het recht op de fysieke integriteit, en bijgevolg deze gevolgen kan gelijkstellen met daden van vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingen.

De internationale bescherming van het Verdrag van Genève heeft tot doel, een asielzoeker te beschermen tegen mogelijke vervolgingen en niet de schade van een vroegere vervolging te herstellen. De erkenning van de hoedanigheid van vluchteling op basis van het Verdrag van Genève is voor de rest volledig ondoeltreffend om een einde te maken aan het fysieke en psychische lijden in verband met de vervolging, aangezien het bestaan van dit lijden losstaat van de juridische status van betrokkene. Bovendien zou het psychologisch welzijn dat voortvloeit uit het vooruitzicht, in een land van bescherming een status te kunnen genieten die recht geeft op een adequate verzorging van dit lijden, alleen niet volstaan om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te rechtvaardigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 9 juni 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuiden Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen.

UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 9 juni 2017) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ondanks een stijging van het aantal incidenten en het aantal slachtoffers in de onderzochte periode kaderen de veiligheidsincidenten die zich in Mogadishu hebben voorgedaan nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad. Zo neemt een groot deel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen, waarvan het merendeel wordt opgeëist door al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of –instellingen en op militaire konvooien en checkpoints. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich (voormalige) parlementsleden, traditionele ouderen en andere gedelegeerden van de deelstaten die aan de verkiezingen deelnamen, lokale politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, journalisten, humanitair personeel, zakenlui, clanleiders, en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld nog steeds als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen was het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen en ook in 2017 is er sprake van een stijging van het aantal gerichte moorden, waarbij overheidsfunctionarissen, veiligheidspersoneel en ouderlingen die hebben deelgenomen aan de recente parlementaire verkiezingen worden geviseerd. Daarnaast is ook het aantal complexe aanslagen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, die meestal meerdere doden maken, waaronder burgers. Het gaat om zelfmoordaanslagen, bomaanslagen of aanslagen met granaten - die voornamelijk militaire doelwitten of de politie viseren, maar ook restaurants geliefd bij militairen of overheidspersoneel of het hoofdkwartier van het United Nations Development Programme (UNDP) -, confrontaties tussen verschillende veiligheidsdiensten en morteraanvallen, onder meer op het presidentiële paleis of de internationale luchthaven, die aan al-Shabaab worden toegeschreven en vaak doel missen.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar.

Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatie richtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's en de vastgestelde stijging van het geweld in Mogadishu, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van het economische leven. Dit ondanks de toestroom van IDP's in Mogadishu die de droogte ontvluchten. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora nog steeds terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Naast de terugkeer van de diaspora creëren ook de uitbreiding van de overheidsadministratie, de toename van het aantal humanitaire organisaties en de opening van ambassades een groeiende vraag naar goederen en diensten. De vraag naar ongeschoolde arbeid in Mogadishu neemt toe, en omwille van de verbeterde veiligheidssituatie trekken ook vanuit het binnenland ongeschoolde krachten naar Mogadishu. In sectoren waarvoor weinig gekwalificeerde arbeidskrachten beschikbaar zijn, worden zelfs werknemers uit het buitenland gerekruteerd. Voorts blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met een heropleving van de voetbal- en basketbalcompetities, met opgeknapte sportstadions en een voetbalcompetitie voor jeugdspelers, tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren, en de organisatie van een TEDx-conferentie en een boekenbeurs. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar. Daarnaast vond in september 2016 de Intergovernmental Authority on Development, waar staatshoofden van de Hoorn van Afrika en omstreken veiligheidskwesties bespreken, plaats in Mogadishu. Tot slot vonden er in de onderzochte periode parlements- en presidentsverkiezingen plaats. Mohamed Abdullahi Mohamed werd aangesteld als nieuwe president en de nieuwe regering werd goedgekeurd door het parlement. De internationale gemeenschap juicht de vlotte en vreedzame machtsoverdracht toe. In april 2017 duidt de nieuwe president een nieuwe burgemeester aan voor de hoofdstad.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoekster een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."

Verzoekster licht toe als volgt:

"II.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De verwerende hecht geen geloof aan het feit dat verzoekende partij opgebeld werd door haar neef met de vraag te huwen met een Al Shabab lid:

[citaat bestreden beslissing]

De neef van verzoekende partij was een Al Shabab lid. De moeder van verzoekende partij kreeg er reeds in 2011 problemen mee, toen hij haar vroeg explosieven in haar theehuisje te bewaren (p. 8 CGVS).

Toen hij verzoekende partij in 2015 opbelde, was het geen gemoedelijk gesprek. Hij stelde zich louter voor als familielid en bevalhaar te huwen met een Al Shabab lid. Verzoekende partij heeft tijdens het gehoor weldegelijk uitgebreid verteld over het gesprek: p. 9 CGVS

[CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 9-10]

Verwerende partij verwijt verzoekende partij aldus onvoldoende details te hebben gegeven over het telefoongesprek. Zoals hierboven aangetoond, vertelde verzoekende partij weldegelijk bijzonder uitgebreid over het telefoongesprek (dat overigens meer dan 2 jaar geleden plaatsvond). Verzoekende partij vraagt zich af welke details verwerende partij nog meer verwachtte...? Verzoekende partij vertelde wanneer zij werd opgebeld, waar zij was, wat haar neef vroeg, hoe zij reageerde, dat hij kwaad werd, wat er zich daarna afspeelde,... Wat meer had verzoekende partij moeten vertellen opdat verwerende partij haar antwoorden "gedetailleerd genoeg" zou hebben gevonden?! Verwerende partij gaat voort op haar -erg subjectief - gevoel en besluit zonder enige grond dat de verklaringen van verzoekende partij niet gedetailleerd genoeg zouden zijn. Dit is niet ernstig. Verzoekende partij heeft het gesprek erg concreet en uitgebreid weergegeven. De redenering van verwerende partij gaat dan ook niet op.

II.1.2. Vervolgens hecht verwerende partij geen geloof aan de ontvoering en ontsnapping van verzoekende partij:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij vertelde nochtans uitgebreid over haar ontvoering en ontsnapping: p. 8 CGVS

[CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 8]

en p. 10 CGVS

[CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 10]

Verzoekende partij vertelt in detail hoe haar neef en twee mannen het huis binnendrongen, haar sloegen, blinddoekten en meenamen. Verwerende partij verwijt verzoekende partij niets te kunnen vertellen over de periode tussen haar ontvoering in haar huis en haar aankomst in de schuilplaats van Al Shabab. Verzoekende partij verklaarde duidelijk dat zij geblinddoekt werd, hoe kan zij dan vertellen wat er zich allemaal afspeelde op weg naar de schuilplaats?!

Een tweede argument van verwerende partij is dat zij het onwaarschijnlijk vindt dat haar neef haar zou hebben laten terugkeren naar huis om enkele persoonlijke spullen te halen nadat zij hem overtuigd had dat zij in zou stemmen met het huwelijk.

Het kan inderdaad vreemd overkomen voor verwerende partij, maar de neef van verzoekende partij verwachtte niet dat verzoekende partij zoveel lef zou hebben, gezien hij wist waar zij en haar familie woonde. Indien zij niet zou terugkeren, zou haar neef haar overal zoeken en vinden. Zo is ook gebleken: wanneer verzoekende partij niet terugkeerde, is de neef van verzoekende partij naar haar huis gegaan en heeft hij haar broer vermoord en haar vader meegenomen. Vermoedelijk had haar neef aldus niet gedacht dat verzoekende partij het leven van haar familieleden zou riskeren en zou vluchten.

II.1.3. Tenslotte stelt verwerende partij het volgende:

[citaat bestreden beslissing]

De vader van verzoekende partij kon niets doen! Hij zocht wel geld om verzoekende partij in veiligheid te brengen, maar slaagde er niet in. Het enige dat hij kon doen, was verzoekende partij aanmanen niet meer buiten te komen en alle communicatie mogelijkheden met haar neef te blokkeren (haar GSM uitzetten).

II.1.4. Verzoekende partij heeft uitvoerig verteld over hetgeen haar is overkomen. Verwerende partij legt het volledige asielrelaas van verzoekende partij naast zich neer en focust zich op kleinigheden en vermeende inconsistenties die er niet zijn.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

Verzoekende partij begrijpt aldus absoluut niet dat de verwerende partij meent haar ganse vluchtverhaal in twijfel te kunnen trekken.

Dit is niet ernstig. Verzoekende partij verdient wel degelijk de vluchtelingenstatus.

In die zin werden de materiële motiveringsverplichting, evenals artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan ook manifest geschonden!"

- In een tweede middel licht verzoekster toe als volgt:

"Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

II.2.1. Verwerende partij stelt verder dat de verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij baseert zich hiervoor op een COI-focus dd. 9 juni 2017 op basis waarvan dit zou moeten blijken.

Het is onbegrijpelijk hoe de verwerende partij na lezing van deze COI-Focus tot een dergelijke conclusie is kunnen komen!

Zo stelt het CEDOCA-rapport op de p. 27-28:

[citaat uit COI Focus]

II.2.2. Het rapport stelt tevens dat Al Shabaab nog steeds een groot deel van de stad controleert en dat de meerderheid van de aanvallen van Al Shabaab in Mogadishu plaatsvinden (p. 31):

[citaat uit COI Focus]

Het rapport onderlijnt de aanhoudende onveiligheid (p. 50) :

[citaat uit COI Focus]

Het rapport geeft aan niet over precieze statistieken te beschikken met betrekking tot het aantal burgerdoden. Aldus dient de grootste voorzichtigheid aan de dag worden gelegd bij de analyse hiervan. Het vermeldt daarentegen wel dat het aantal burgerdoden fors toegenomen is in 2017. Het schat dat het aantal burgerdoden gedurende de eerste 5 maanden van 2017 reeds even hoog ligt als in gans 2016!

Cf. p. 51 :
[citaat uit COI Focus]

De tendens heeft zich - zoals verwacht - ook voortgezet in de laatste maanden, met tragische gevolgen. Zeker in oktober 2017 is de situatie in Mogadishu volledig uit de hand gelopen. Op 14 oktober 2017 vond er de ergste aanslag ooit plaats, met meer dan 500 doden en gewonden, allemaal gewone burgers die bij een bomaanslag om het leven kwamen. (stuk 3) Twee weken later vond er opnieuw een aanslag plaats met meer dan 20 doden en 30 gewonden. (stuk 4)

De aanslagen en burgerdoden die er de laatste tijd vielen, is ongezien en toont aan dat noch de Somalische overheid, noch de aanweige buitenlandse hulp de bevolking op een afdoende wijze kunnen beschermen tegen het willekeurig geweld!

Hoe de verwerende partij dit kan stellen dat de situatie in Mogadishu niet noopt tot het toekennen van subsidiaire bescherming, is dan ook een raadsel... De beslissing werd genomen op 26 oktober 2017, twee weken na de bloedigste aanslagen ooit in Mogadishu, waar meer dan 500 burgerdoden vielen. Toch vindt verwerende partij het zelfs niet noemenswaardig om het in haar beslissing te vermelden...

II.2.3. De Verenigde Naties beklemtonen tevens de aanhoudende instabiliteit en onveiligheid in Somalië, tevens in Mogadishu (rapport van 9 mei 2016):

"3. The general security situation in Mogadishu and the regions of southern and central Somalia remains volatile.⁹"

"Al-Shabaab has reportedly enhanced its ability to engage in asymmetric warfare with "increasing efficiency and lethality",²⁶ which disproportionately affects the civilian population.²⁷ During 2014 and 2015, there were several large-scale attacks in Mogadishu targeting civilians and civilian infrastructure, including hotels, government buildings (including Villa Somalia which houses the Office of the President), as well as a Mogadishu hospital and Mogadishu International Airport.²⁸"

"Al-Shabaab carried out targeted attacks on civilians and civilian infrastructure, in the capital, Mogadishu, and other towns under government or allied authority, and increased high-profile attacks on AMISOM facilities. [...] Al-Shabaab regularly targets civilians and civilian structures, particularly in Mogadishu, resulting in numerous casualties."

"Furthermore, even in those cities that have been recovered by AMISOM/SNAF, the presence of Al-Shabaab is reported to remain significant at the urban periphery and in some parts of these cities.³⁸ Reports suggest that the entity often establishes illegal checkpoints to control movements of goods and persons on major supply routes and infiltrates cities mainly at night to launch attacks.³⁹ Some analysts maintain that it is more correct to say that the FGS "has influence" over these cities than to say that the cities are under the effective control of the FGS. ⁴⁰ In parallel, rivalry among different clan-based actors competing for power reportedly continues to provoke instances of heavy fighting, while the city administrations are reported to remain dysfunctional.⁴¹ Even in Mogadishu the FGS reportedly continues to face significant challenges in providing basic security to civilians.⁴²"

"The security situation remained volatile in government-controlled towns. Government forces failed to protect civilians, including journalists, clan elders, clerics and lawmakers and other officials from targeted killings by Al-Shabab as well as by unknown gunmen, primarily in Mogadishu, Baidoa, the capital of the Bay region, and Beletweyn, the capital of Hiraaan."

"10. The security situation worsened during the first half of the reporting period, as Al-Shabaab stepped up asymmetric and conventional attacks. At the same time, the Somali security forces, the African Union Mission in Somalia (AMISOM) and other partners also inflicted heavy losses on the group, especially in March and April."

11. Mogadishu witnessed an increase in assassinations, especially in April, with Somali government personnel targeted the most. There were three complex attacks during the reporting period. Attacks at the Lido beach in Mogadishu on 21 January and on the Somali Youth League hotel and peace garden on 26 February killed more than 45 people, including a United Nations national staff member, and injured 80 others. Al-Shabaab claimed responsibility for the incidents, as well as for a coordinated twin bombing in Baidoa, Bay region, on 28 February, which killed 30 people and injured 60. In another worrisome development, a pro -Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL) website reported on 25 April that ISIL fighters in Somalia had carried out their first attack in Somalia, hitting an AMISOM convoy with an improvised explosive device on the outskirts of Mogadishu. AMISOM acknowledged the explosion, but denied that the convoy had been hit."

In het rapport van 16 mei 2016 stelt het UNHCR letterlijk (op een moment dat het aantal burgerslachtoffers lager lag dan in 2017 het geval is) dat een gedwongen terugkeer naar Mogadishu niet aan te bevelen is en dat dit dreigt mensen in een kwetsbare positie te dwingen en Aldus het non refoulementbeginsel te schenden:

"20. Under the present circumstances, UNHCR continues to urge States to refrain from forcibly returning any persons to areas of southern and central Somalia that are affected by military action and/or ensuing displacement, remain fragile and insecure after recent military action, or remain under full or partial control of non-State armed groups. General non-refoulement obligations under international human rights law may be engaged in the context of forcible return of Somalis to southern and central Somalia."

De humanitaire situatie is er rondt desastreuus. De meest elementaire rechten, zoals toegang tot voedsel en drinkbaar water zijn er hoegenaamd niet gegarandeerd:

"If a person returned to an area where he does not have strong [clan] connections, protection would tend to be weaker than if he/she could rely on clan and community support and solidarity. People without clan affiliations in areas of return have a higher risk of experiencing protection problems. [...] For Somalis in Mogadishu, it is very difficult to survive without a support network, and newcomers to the city, particularly when they do not belong to the clans or nuclear families established in the district in question, or when they originate from an area formerly or presently controlled by an insurgent group, face a precarious existence in the capital. Often they are forced to settle in IDP settlements. [...] [P]ersons leaving Al-Shabaab areas and attempting to relocate to cities or towns with AMISOM/SNAF presence will be forced to settle in IDP settlements unless they have nuclear or extended family with the necessary resources to support them."

"Furthermore, due to a breakdown in Somalia's traditional social fabric caused by 20 years of conflict and massive displacement flows, the traditional extended family and community structures of Somali society no longer constitute as strong a protection and coping mechanism as they did in the past, particularly in locations such as Mogadishu. Clan protection and conflict resolution used to be bolstered and supported by customary law (xeer). However, there have been many pressures on the clan structure and clan elders' traditional authority has reportedly been eroded and in some places even collapsed.⁶⁸ It has also reportedly proven difficult to apply xeer in a modern urban environment such as Mogadishu in the context of armed conflict.⁶⁹ In Mogadishu in particular, the nuclear family has reportedly become the main protection mechanism.⁷⁰"

"2. Access to basic necessities such as water and sanitation, as well as health care and education are absent in many parts of Somalia; where such services exist, their capacity is often limited.⁶ Warnings have been sounded that increased pressure on fragile services as a result of increased population numbers due to return movements from neighbouring countries could lead to tensions with local communities and IDPs living in the affected areas.⁷ Similarly, increased competition over land and property could trigger further conflicts and insecurity.⁸"

"Returnees from Kenya who were interviewed by Justice Forum and the International Commission of Jurists reported that they were living as IDPs after their return to Mogadishu in 2014. They reported experiencing difficult living conditions, with insufficient access to food and water, overcrowding, no access to education for their children, as well as concerns relating to insecurity. Some also reported living in fear of being profiled as a member of Al Shabaab by government forces." Justice Forum and International Commission of Jurists, *Dignity Denied: Somali Refugees Expelled from Kenya in 2014*, 4 September 2015, <http://www.refworld.org/docid/565da2fba.html>, pp. 15, 22, 25, 28, 33, 40.

"Living conditions in IDP settlements are reported to be deplorable⁵⁵ and durable solutions are unattainable for most IDPs under current circumstances.⁵⁶ IDPs are also reported to face serious food insecurity, with many being above the emergency threshold for malnutrition; the situation is reportedly exacerbated by an ongoing drought.⁵⁷"

II.2.4. HRW stelt in 2017 (<https://www.hrw.org/world-report/2017/country-chapters/somalia>) :

Al-Shabab Abuses

Al-Shabab committed targeted killings, beheadings, and executions, particularly of those accused of spying and collaborating with the government. The armed group continues to administer arbitrary justice, forcibly recruits children, and severely restricts basic rights in areas under its control. Some young men and boys who returned from Kenya's refugee camps to Al-Shabab-controlled areas, including Buale and Sakoow, have faced pressure to join Al-Shabab.

Al-Shabab regularly targets civilians and civilian structures, with an increase in attacks on schools, hotels, and restaurants in Mogadishu, resulting in numerous casualties. On January 21, Al-Shabab conducted a complex attack on popular restaurants in Mogadishu's Lido beach, in which over 20 people were killed and dozens injured, including women and children.

Al-Shabab controls and carries out attacks along many supply routes and imposes blockades on towns captured by AMISOM and government forces, restricting movement of goods and assistance.

II.2.5 Wat verwerende partij bovendien volledig uit het oog lijkt te verliezen, is het onderzoek naar de specifieke omstandigheden waarin de aanvrager in kwestie terecht zal komen: er wordt op geen enkel ogenblik onderzocht of het specifieke district van de verzoekende partij leven wel veilig te noemen valt.

II.2.6. Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen. De bestreden beslissing schendt aldus tevens op manifeste wijze artikel 48/4 Vreemdelingenwet, evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting en het redelijkheidsbeginsel.”

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoekster volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- artikel *“Mogadishu truck bomb: 500 casualties in Somalia’s worst terrorist attack”* van Jason Burke van 16 oktober 2017 (stuk 3);
- artikel *“At least 23 dead in bombing and gun attack at Mogadishu hotel”* van Associated Press in Mogadishu van 29 oktober 2017 (stuk 4);

2.1.3. In een aanvullende nota van 2 maart 2018 voegt de Raad de COI Focus *“Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van Cedoca van 26 januari 2018 toe.

2.2. De Raad onderzoekt verzoeksters asielaanvraag bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De commissaris-generaal heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoekster. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Er moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Verzoekster weerlegt de motivering van de bestreden beslissing geenszins door in haar verzoekschrift te volharden dat haar verklaringen weldegelijk gedetailleerd en uitgebreid zijn, waarbij zij zich beperkt tot het parafraseren en herhalen van haar verklaringen tijdens het CGVS-interview en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Na lezing van het administratief dossier oordeelt de Raad dat de commissaris-generaal kan worden bijgetreden dat verzoeksters verklaringen omtrent (i) de contacten die zij had met haar neef die lid is van Al Shabaab, (ii) haar ontvoering, (iii) de afspraken die zij maakte met haar ontvoerders over haar terugkeer en (iv) de beschermingsmaatregelen die zij en haar vader ondernamen, niet gedetailleerd, ondoorleefd en ongeloofwaardig zijn. Van verzoekster mag immers worden verwacht dat zij voor de asielinstantie coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat zij de feiten die de aanleiding vormde voor haar vlucht uit haar land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van haar asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft. Dat het telefoongesprek tussen verzoekster en haar neef twee jaar geleden had plaatsgevonden biedt dan ook geen verschoning voor verzoeksters vage verklaringen. Evenmin biedt het feit dat verzoekster geblinddoekt was tijdens haar ontvoering een afdoende verklaring voor haar vage verklaringen over hoe zij van haar huis naar de plaats waar zij werd gevangengehouden werd gebracht.

De bestreden beslissing motiveert bovendien terecht dat het ongeloofwaardig is dat verzoeksters neef haar naar huis zou laten terugkeren nadat hij haar ontvoerde. Verzoekster herhaalt haar verklaring dat haar neef niet had verwacht dat zij zou vluchten omdat hij wist waar zij woonde, doch dit betreft een louter vermoeden van verzoekster. Verzoeksters verweer biedt bovendien geen afdoende verklaring voor het risicovolle gedrag van Al Shabaab. Het is immers niet aannemelijk dat zij verzoekster zonder enige bewaking of controle naar huis laten terugkeren. Er bestond immers de mogelijkheid dat verzoekster hierbij zou vluchten en onderduiken, hetgeen zij uiteindelijk ook deed. Verzoeksters vage verklaringen omtrent de plaats waarop zij met haar ontvoerders had afgesproken bij haar terugkeer doen bovendien verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen hieromtrent.

In de bestreden beslissing werd bovendien terecht geoordeeld dat het niet aannemelijk is dat verzoekster noch haar vader enige beschermingsmaatregelen genomen hebben in het licht van de aanhoudende bedreigingen door haar neef, die lid was van Al Shabaab. Dat zij niet over voldoende financiële middelen beschikten om haar in veiligheid te brengen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat van verzoekster, die verklaart een gegronde vrees voor vervolging te hebben, redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij de nodige maatregelen nam om zichzelf te beschermen tegen haar vermeende vervolgers, dan wel dat zij zo snel mogelijk het land tracht te verlaten, *quod non*. Verzoekster verklaarde immers dat zij al na het eerste telefoontje van haar neef angst had om gedood te worden door Al Shabaab (CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 9) en haar moeder had Somalië al moeten ontvluchten na de bedreigingen die zij ontvangen had van haar neef (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 7). De Raad merkt tevens op dat verzoekster verklaarde na haar ontvoering hulp te hebben gekregen van haar tante, wiens echtgenoot in Zuid-Afrika werkte en die haar geholpen heeft om Somalië te ontvluchten. Er kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster al vroeger beroep zou gedaan hebben op haar hulp.

Op grond van deze vaststellingen besluit de Raad dat geen geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas zoals weergegeven door verzoekster. De motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt aldus overgenomen door de Raad:

“Zo kan u nauwelijks vertellen over de contacten die u had met uw neef, die lid was van Al-Shabaab.

U verklaart dat uw neef u, na vier jaar niets van hem gehoord te hebben, u opbelde in augustus 2015 (CGVS gehoorverslag, p. 9). Hij zei u dat u met een lid van Al-Shabaab moest trouwen. U weigerde dit te doen. Gevraagd om meer in detail te vertellen wat er tijdens het telefoongesprek werd gezegd antwoordt u: ‘Ik wil u uithuwelijken met een man van Al-Shabaab, hij is een leider, het is ook een collega van mij, een vriend, ik wil dat u naar mij luistert en dat u met hem trouwt.’ (CGVS, p. 9). Wanneer u verder wordt aangespoord om te vertellen wat vervolgens werd gezegd zegt u dat uw neef kwaad werd omdat u weigerde en dat er een discussie ontstond (CGVS, p. 9). Opnieuw moet u worden gevraagd gedetailleerder te vertellen over de discussie. U verklaart dat u zei dat u niet wou trouwen met die man, dat u al iemand anders had, en dat u geen tijd had voor zo’n zaken aangezien u al werk genoeg had (CGVS, p. 9). Er dient opgemerkt te worden dat u niet veel details kunt geven over de het gesprek dat u had met uw neef. U had hem immers vier jaar niet gehoord, bovendien was het uw neef die ervoor gezorgd had dat u moeder in 2011 moest vluchten. Bijgevolg is het bijzonder vreemd dat volgens u uw neef aan de telefoon direct het gesprek opent door te zeggen dat u met een andere man moet trouwen en dat u daarop direct weigert, zonder meer details.

Wanneer uw neef u vervolgens nog belt neemt u nooit op. U krijgt ook sms-berichten van hem. Gevraagd wat in deze berichten stond kunt u enkel zeggen dat er in stond dat u gelogen had en dat men u overal zou vinden om u te straffen (CGVS, p. 14).

U weet ook niet waarom uw neef u zou uitkiezen, na vier jaar geen contact te hebben gehad, om met de strijder te trouwen. Het enige wat u kunt bedenken is dat u jong was (CGVS, p. 13). Na uw ontvoering hebt u echter gesproken met uw neef. Het is vreemd dat u hier niet naar zou gevraagd hebben of dat uw neef u hier niet meer over zou verteld hebben.

Ten tweede zijn uw verklaringen met betrekking tot uw ontvoering minimaal en ondoorleefd.

Over uw ontvoering zegt u dat uw neef binnen kwam zonder dat u het wist, voor u kwam staan, u begon te schoppen en slaan en een pistool tegen uw hoofd plaatste. Uw armen werden vastgebonden en zo moest u mee naar buiten. Ondertussen zei hij tegen u dat u het verdiende wat er met u gebeurde (CGVS, p. 10). Later in het gehoor wordt u nogmaals gevraagd om in detail uw ontvoering uit de doeken te doen vanaf het begin. Opnieuw blijft u echter vaag. U zegt dat u werd overvallen, geslagen met een kabel, vastgebonden, en dat er een pistool op uw hoofd werd gezet terwijl u werd bedreigd. Vervolgens springt u in uw verhaal direct naar het moment waarop u in uw gevangenis aankomt. Daar waren nog twee andere mannen. Daar zei uw neef u dat u met die man moest trouwen of dat u ging gedood worden. U ging akkoord (CGVS, p. 16). Meer details kunt u niet vertellen over uw ontvoering alhoewel u dit tijdens het gehoor twee maal gevraagd werd. Nochtans kan verwacht worden dat u wel wat meer zou kunnen vertellen over een dergelijk ingrijpende gebeurtenis, die bovendien een kernelement is in uw vluchtverhaal.

U verklaart dat u vervolgens toestemming kreeg van uw ontvoerders om alleen terug naar uw huis te gaan en spullen op te halen.

Wanneer u wordt gevraagd hoe u de ontvoerders kon overtuigen u alleen te laten gaan zegt u dat u dit ook niet weet, dat u eerlijk moet zijn overgekomen (CGVS, p. 10). Wanneer u wordt aangespoord om meer te vertellen over hoe u uw ontvoerders kon overtuigen zegt u dat u gewoon een eerlijk gesprek ermee hebt gehad (CGVS, p. 13). Gevraagd wat werd gezegd tijdens dat gesprek komt u niet verder dan verklaren dat u zei dat u snel zou terugkeren (CGVS, p. 13). Gevraagd waarom uw ontvoerders het risico zouden lopen dat u zou vluchten als ze u alleen naar uw huis laten gaan zegt u opnieuw dat u dit niet weet, u zegt dat ze u enkel zeiden dat u snel moest zijn (CGVS, p. 10). Later in het gehoor wordt hier nogmaals op terug gekomen. Er wordt u verteld dat de dossierbehandelaar niet begrijpt waarom uw ontvoerders u alleen naar huis lieten gaan. U repliceert hierop dat uw neef wist dat hij u overal kon terugvinden en dat u een vrouw bent met weinig kennis die niet slim genoeg is om er vandoor te gaan (CGVS, p. 13).

U kunt tevens niet vertellen over de afspraken die u maakte met uw ontvoerders over uw terugkeer. Gevraagd naar waar u zou moeten terugkeren antwoordt u eerst dat u niet bent teruggekeerd (CGVS, p. 11). Wanneer de dossierbehandelaar verduidelijkt dat er bedoeld wordt wat u had afgesproken met uw ontvoerders zegt u dat u dezelfde weg terug moest nemen (CGVS, p. 11). Wanneer wordt gevraagd om te specificeren waar u dan naartoe moest gaan antwoordt u: 'toen ik vluchtte?' (CGVS, p. 11). Nochtans blijkt duidelijk uit de vraagstelling van de dossierbehandelaar wat bedoeld wordt. Er wordt u een vierde maal gevraagd waar precies u moest terugkeren nadat u spullen bij u thuis was gaan halen. U antwoordt: 'ik zou dus naar dezelfde plek terugkeren waar ik werd vastgehouden, vanaf daar zou ik naar een andere provincie worden gebracht om te huwen. Ze hebben niet zoveel macht in de wijk' (CGVS, p. 11). Het is duidelijk dat u naast de kwestie antwoordt. Wanneer u opnieuw wordt gevraagd waar precies die plaats was waar u werd vastgehouden en naar waar u moest terugkeren, antwoordt u dat het op het platteland was (CGVS, p. 11). Gevraagd waar precies komt u niet verder dan te verklaren dat het district heel groot is, dat er ook platteland is en dat u daarheen moest gaan (CGVS, p. 11). Logischerwijs kan echter verwacht worden dat u duidelijke instructies zou hebben gekregen van uw ontvoerders over waar u zich moest melden nadat u bij u thuis geweest was.

Het is ongeloofwaardig dat uw ontvoerders u direct na uw ontvoering weer alleen zouden laten gaan naar de plaats van de ontvoering. Het feit dat u nauwelijks iets kunt vertellen over hoe u dit bekwam, wat u zei om hen te overtuigen of welke afspraken werden gemaakt voor uw terugkeer versterkt verder uw ongeloofwaardigheid.

Ten derde is het ongeloofwaardig dat u of uw vader geen enkele beschermingsmaatregel namen nadat u wordt gecontacteerd door uw neef.

Nadat u op regelmatige basis door uw neef werd gebeld en sms-berichten ontving werd u bang en vertelde u uw vader wat er gebeurd was. Hoewel u vader volgens u erg schrok, ondernam hij niets om uw veiligheid te garanderen. Hij raadde u enkel aan uw gsm uit te zetten (CGVS, p. 17).

In de twintig dagen die zitten tussen het eerste telefoontje van uw neef en uw ontvoering hebben noch u noch uw vader iets ondernomen om de situatie op te lossen en er voor te zorgen dat uw veiligheid gegarandeerd werd. U zegt enkel dat u minder naar buiten ging (CGVS, p. 17). Het is vreemd te noemen dat u noch uw vader geen enkele poging ondernemen om uw problematische situatie te ontmijnen.

Uit het bovenstaande blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw aangehaalde vluchtredenen."

De door verzoekster neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De door verzoekster neergelegde identiteitskaart heeft louter betrekking op persoonsgegevens en verandert aldus niet aan bovenstaande analyse. Verzoeksters herkomst uit Mogadishu wordt niet betwist. Het door verzoekster neergelegde medische attest vermeldt op een summiere wijze dat verzoekster bepaalde littekens heeft die het gevolg zijn van onder meer messteken en slagen met elektriciteitskabels, alsook dat zij een psychologisch lijden vertoont. De Raad merkt echter op dat dergelijke attesten geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin zij haar fysieke of psychische problemen opliep. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of psychische gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke gesteldheid is ontstaan.

Bovendien kan hieruit op geen enkele manier worden afgeleid dat verzoeksters mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar asielaanvraag. Aldus kan dit attest de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas niet herstellen.

Uit het door verzoekster neergelegde medische attest blijkt dat zij een vrouwelijke genitale verminking (VGV) type III heeft ondergaan. De Raad merkt op dat verzoekster noch bij aanvang van de asielpprocedure, noch tijdens het CGVS-interview, noch in haar verzoekschrift, enige vrees voor vervolging omwille van haar VGV formuleerde. Indien zij dergelijke vrees koestert, mag van haar weldegelijk verwacht worden dit te melden. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Verzoekster maakt op generlei wijze aannemelijk dat of onder welke omstandigheden zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst zou worden herbesneden. Evenmin duidt zij concreet aan wie er daarbij druk op haar zou (kunnen) leggen om te worden herbesneden. Derhalve zijn er *in casu* goede redenen voorhanden in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst niet opnieuw het slachtoffer zou worden van VGV.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door de partijen in het verzoekschrift en de aanvullende nota, blijkt dat de situatie in de regio van herkomst van verzoekster, Mogadishu, niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Verzoeksters betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing.

Uit de door verzoekster en door de commissaris-generaal toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

De COI Focus "*Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu.*" van Cedoca van 26 januari 2018 bevestigt de voormelde situatie genoegzaam.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoeksters asielaanvraag ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Verzoekster verwijst verder naar de specifieke omstandigheden waarin zij zal terechtkomen in Mogadishu, maar laat na te verduidelijken over welke omstandigheden zij het heeft. Het is aan verzoekster om de relevante elementen aan te brengen ter beoordeling van een nood aan internationale bescherming. Verzoekster voert geen andere redenen aan waarom zij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Gelet op het voormelde toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekster vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig maart tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP